

at de ville have Kjøbenhavn befæstet for at styrke Folkethinget og true Folkets Frihed, hvad der jo saa ofte er sagt, ligesaa lidt vil jeg have mig beflydt for, at dette er et Middel til at styrke Ministeriet. Men jeg vil som dansk Mand bede Ministeriet om een Ting, og det er Følgende. Hvis det er Alvor, hvad man skulde fristes til at tro, at det ikke er, efter at Ministeriet har leget — thi jeg tror, at man godt kan sige, at det har leget med vort Forsvar — men hvis det, siger jeg, er Alvor, saa tror jeg, at det gjør Fædrelandet en stor Tjeneste ved at gaa sin Vej, saa at man kunde faae en Regjering, der var i Overensstemmelse med Flertallet her, og saa vilde jeg være i Opposition til et saadant Ministerium, hvis det ikke vilde være med til at faae ordnet Forsvaret paa en ordentlig Maade. Saadan er min Stilling overfor denne Sag. — Der er blevet sagt saa ofte i disse Dage, at Fædrelandets Død er nær forhaanden. Ja, det er for mig den sorgeligste Tanke, at vi skulle sige, at vi kunne Intet gjøre; men kunne vi ikke magte det med Hensyn til Befæstninger, skulde vi saa ikke være enige om — en lille Smule Befæstning skulle vi dog rimeligvis have — at arbejde for Danmarks Neutralisering saa meget som muligt. Maaste det ikke kan gjenneføres, men gjøre ærede Herrer Noget for det? Naar der tales saa meget om, at det er Fædrelandets Død, og man skyder Flertallet derfor og naar der, som det jo saa mange Gange er sket, er henvist til Polen, saa vil jeg dog spørge, hvis Skyld det var, da Polen gik under, om det var Flertallet eller Aristokratiet, som dengang hjalp til, at Polen gik under. Jeg vilde ønske, at det ikke skulde gaa saaledes med os. Naar jeg som sagt stemmer for Flertallets Dagsorden, er det med den udtrykkelige Bemærkning, at jeg vil være med til at offere paa vort Forsvar, hvad vort Land magter.

Tvermoes: Jeg vil tilstaa, at jeg har nogen Betænkelse ved at tage Ordet, efter at have hørt det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), thi det skulde derefter synes, at det vil være det Rigtigste for alle Militære her i Salen ikke at tage Ordet i denne Sag. Naar man er udsat for slige Insinuationer som den, at de Militære skulde forsvare en Sag, fordi den Jordel, som var opnaaet ved det sidste Avancement, nu var opbrugt, saa forekommer det mig nok, at Insinuationsfriheden her er drevnen noget del vidt. Det trøster mig imidlertid, at jeg i saa Henseende tror, at jeg idetmindste ikke vil have nogen personlig

Jordel af Kjøbenhavns Befæstning, saaledes at dette maafe nogenlunde kan opveie den Insinuation, der fremkom fra det ærede Medlem. Siden jeg er kommen til at omtale det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds, der er forvunden fra Skuepladsen, skal jeg dog med det Samme gjøre ham opmærksom paa, at, naar han sagde, at Danmarks Krigshistorie ikke var udtømmende behandlet undtagen til 1810, saa maa det være en Misforstaaelse fra hans Side, thi det er jo notorisk, at den er bleven behandlet ogsaa for 1848—50, og at en lignende Behandling snart foreligger for 1863—64. Med Hensyn til den foreliggende Sag, da er det jo ofte blevet sagt her under Forhandlingerne, at det er vanskeligt at gjøre Folk tilpas, og det har vist sig at være Tilfældet ved flere Leligheder, saavel for det ærede Medlem for Middelfart (Monrad), som især ogsaa fra den ærede Ordførers Side, thi denne opfordrede Ligestrøg i Begyndelsen af Forhandlingerne Mindretallet til at udtale sig udførlig angaaende de forskjellige Bemærkninger, der vare fremsatte i Flertallets Betænkning, og da dette skete af Ordføreren for Mindretallet, var det meget langt fra, at det vandt den ærede Ordførers Tilfredshed, hvad jeg i og for sig efter Indholdet godt kan forstaa; men naar han dertil yttrede, at han mente, at det ikke vilde fremme Sagen, saa forekommer det mig egentlig ikke, at det var nogen Grund for den ærede Ordfører til at finde dette uheldigt, thi det vil den ærede Ordfører jo heller ikke, han vil heller ikke fremme Sagen, idetmindste er det da en aparte Maade at fremme en Sag paa ved at slaa den ihjel. Jeg tror, at Enhver der studerer Flertallets Betænkning, selv om han er Udenforstaaende, som man kalder det, nødvendigvis maa komme til den Overbevisning, at den ikke kan være dikteret af noget levende Ønske om at skaffe hurtigst muligt en Forandring i de uheldige Forhold i denne Henseende, som have eksisteret nu snart i 20 Aar, og hvorved vor Hær jo har savnet og bestandig savnet det faste Bævn, som skulde betrygge og forlænge dens Forsvar. Man kaster sig over en enkelt Del af det foreliggende Forslag, man jøger gennem forskellige Betænkninger, som have været forelagte Udvalget, at finde enhver mulig Indvending derimod, medens man lader det, der taler derfor, upaaagtet. Man kommer til, at det er for dyrt, at det vil lade hele det øvrige Land uforsvaret, og man opstiller Skræmmebilleder som, at derved vilde herefter Flaaden, Orlogsslaget væsentlig være bortviist fra Havet, men saa gjør